

N.F.S. Grundtvig “Freias Pris”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.3, oktober 2013

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1809 (SJ: 116)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 1

Teksten er etableret af Maria Jørgensen

Punktkommentarer er skrevet af Maria Jørgensen, redigeret af Holger Berg

Indledning og tekstredigering er skrevet af Maria Jørgensen, redigeret af Holger Berg og Klaus Nielsen

Tilsyn ved punktkommentarer Klaus Nielsen

Tilsyn ved indledning dr.phil. Lis Møller

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2021

|A:1063 |PS:141

Freias Pris.

-
- 1 Her i den svale Aftenstund,
Mens Sol i Hav sig sænker,
Jeg ganger i den grønne Lund,
Paa Freia kun jeg tænker,
Jeg hende ser i grønne Blad,
Og i den fagre Blomme,
Fra hende og hvert Fuglekvad
Mig ene tykkes komme.

 - 2 Jeg er saa fro, saa barneglad,
Og med de Blommer spæde,
Der staa saa net i Krinds og Rad,

Jeg deler al min Glæde,
Jeg takker dem saa inderlig,
Men de forstaa mig ikke;
Thi at i dem jeg ser kun dig
Skøn Freia! veed de ikke.

3 |PS:142| Den lyse Sol har fjælet sig,
Det mørknes brat i Lunde.
Smaafugle! vil I laane mig
Jer Stemme, mens I blunde,
Da vil jeg sjunge Freias Lov,
Og ikke jeg allene,
Men Dal og Høi, og Mark og Skov
Skal sig med mig forene.

4 I kan det ei, I Fugle smaa!
Og jeg kan ikke sjunge;
Men til skøn Freias Pris dog maa
Sig røre høit min Tunge,
Thi hun har friet mig af Nød,
Af Sorgens mørke Fængsel,
Hun gav mig Liv, der jeg var død,
Og stilled al min Længsel.

5 Jeg gik saa sorrigfuld i Sind
I Ungdoms første Dage,
Og Taaren randt saa tit paa Kind,
Jeg higede tilbage,
Mig tyktes, jeg var fremmed her,
Og maatte vild omvanke,
Saa fjern, saa fjern, men aldrig nær
Var derfor og min Tanke.

6 Af Angest var jeg mest omspændt
Alt i den blide Sommer,
Af onde Magter tyktes sendt
For mig de fagre Blommer,
Naar jeg med Gammen paa dem saae,
Da vilde Hjertet briste,
Jeg maatte snarlig fra dem gaa,
Hvorfor, jeg ikke vidste.

7 |A:1064| |PS:143| Saa ginge hen de Aar i Kval,
De ginge som de komme,
Indtil engang jeg fandt i Dal
En yndig Rosenblomme,

Den blev jeg ved at stirre paa,
Dog Hjertet vilde briste,
Det maatte før isøndergaa,
End jeg den vilde miste.

8 Den Blomme blev en Kvinde lig,
Hvordan, det veed jeg ikke,
Hun lod mig hæfte fast paa sig
De luehede Blikke.
Jeg stod saalænge, stod og saae
Mig ind i hendes Øie,
Saa Læben vilde vove paa
Til hendes sig at føie.

9 Gudinden stod med Smil paa Kind,
Og sang med kærlig Stemme:
Jeg saae, du følte dybt i Sind,
At du var ikke hjemme,
Thi steg jeg her i Dalen ned,
Alt som en Rosenblomme,
Og har jeg al din Kærlighed,
Du skal til Hjemmet komme.

10 Jeg kyssed hendes Klædebon,
Forsaged Alt paa Jorden,
Da førte hun med Liljehaand
Mig ind i gamle Norden.
Jeg saae den gamle Gudehær,
Dertil de Kæmper stærke,
At jeg var kommet Hjemmet nær,
Jeg klarlig kunde mærke.

11 |PS:144Saalænge jeg kan tælle Aar
Jeg vil i Norden bygge;
Men naar i blide, lune Vaar
Mig vinker Lundens Skygge,
Da ræddes jeg slet ikke mer,
Min Trængsels Tid er omme,
Jeg overalt skøn Freia ser
I fager Mø og Blomme.

12 Min Stemme er saa hvas og raa,
Og mine Toner runge,
Thi beder jeg I Piger smaa!
I vil om Freia sjunge:
Da skal det tone sødt i Dal

Og klinge over Enge,
Til Freias høie, lyse Sal
Skal eders Lovsang trænge.

N. F. S. Grundtvig.